

Parashat Behaalotcha True Consolation Rabbi Shai Finkelstein

במדבר פרק ז פסוקים י-יא

וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת-קָרְבָּנָם לְפָנֵי הַמִּזְבֵּחַ:
וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה נְשִׂיא אֶחָד לְיוֹם נְשִׂיא אֶחָד לְיוֹם יִקְרִיבוּ אֶת-קָרְבָּנָם לְחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ:

במדבר פרק ח פסוקים א-ב

וַיְדַבֵּר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶמְרָתָ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת-הַנֵּרוֹת אֶל-מִוֶּלֶת פְּנֵי הַמְּנוֹרָה
יֵאֲירוּ שִׁבְעַת הַנֵּרוֹת:

רש"י פרק ח פסוק ב

למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו, שלא היה עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקדוש ברוך הוא חייה, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות:

רמב"ן פרק ח פסוק ב

ולא נתברר לי למה נחמו בהדלקת הנרות, ולא נחמו בקטורת בקר וערב ששכחו בו הכתוב ישימו קטורה באפך, ובכל הקרבנות, ובמנחת חביתין, ובעבודת יום הכפורים שאינה כשרה אלא בו, ונכנס לפני ולפנים, ושהוא קדוש ה' עומד בהיכלו לשרתו ולברך בשמו, ושבתו כלו משרתי אלהינו. ועוד מה טעם לחלישות הדעת הזו, והלא קרבנו גדול משל נשיאים, שהקריב בימים ההם קרבנות הרבה כל ימי המלואים. ואם תאמר שהיו חובה ונצטוה בהם, וחלשה דעתו על שלא הקריב נדבה כמוהם לחנכת המזבח, גם הדלקת הנרות שנחמו בה חובה ונצטוה עליה. אבל ענין ההגדה הזו לדרוש רמז מן הפרשה על חנכה של נרות שהיתה בבית שני על ידי אהרן ובניו, רצוני לומר חשמונאי כהן גדול ובניו.

Rav 8:1

The battle of the prince, the political representative of the people, is always waged on the socio-political field, in the public eye. Every move of his is reported; every gift or sacrifice is announced precisely... Day after day, the political leaders, those who lead the people in the field of government, are showered with recognition. They are present at every celebration and seem to be honored for everything. ... Aaron felt weak because neither he nor any of his tribe was present at the dedication. Aaron, the traditional Jew, felt a bit downtrodden. The quiet, modest Aaron, who often allowed himself to be insulted and struck with stones, who often bowed before the masters of Esau, did not appreciate that it was he who kept the Menorah burning, who guarded its sanctity with self-sacrifice and unbounded love.

If not for Aaron and his dedication to preserving the holiness of the Sanctuary, who knows if the princes could have dedicated the vessels of silver and gold? Nevertheless, Aaron felt forgotten and abashed, because no one remembered him, no one praised him, his work was ignored. God said to him: I promise, your work is greater than theirs. Do not be depressed; your role in history will never be forgotten.

He Who remembers all knows the role that Aaron, the traditional Jew, played in eternalizing the Jewish collective. This was the silent work of Rachel, the wife of Rabbi Akiva, who was nearly pushed aside by the crowd. God said to Aaron: Your contribution will shine forever. I promise that your array of lights will not be extinguished by destruction and exile; your Chanukah is the everlasting Chanukah.

אור החיים פרק ח פסוק ב

אהרן היה מתאנח על חנוכת המזבח והשיבו הקדוש ברוך הוא חייך שלך וכו' פירוש מעשה המנורה שמוריד הנרות ומניחן באוהל ומקנחם וחוזר ובונה אותם מחדש ומדליקה הרי כל יום כעושה מעשה חדש שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה, ואמרו מדליק ומטיב ערב ובוקר ולא מצינו הדלקה אלא בערב, הרי אמרו במסכת תמיד (פ"ג מ"ט) כי נר מערבי צריך להיות דולק יומם ולילה, ובתורת כהנים אמרו וזה לשונם להעלות נר נר מערבי דולק תדיר מצאו שכבה מדשנו ומדליקו ממזבח העולה עד כאן. הרי שישנה להדלקה והטבה לילה ויום, ונמצא שמחנך בכל יום המנורה והם לא חנכו אלא פעם אחת המזבח, והוא מה שכפל הכתוב במאמרו דבר ואמרת, דבר דיבור הצריך למצוה, ואמרת מענה רך המיישב הדעת מחולשתה שאמרנו שחלשה דעתו של אהרן והשיבו כי שלו גדול.

Rebbe 8:2

In order to kindle the lamps, Aaron had to climb up these steps. This teaches us that when we kindle the spark of Judaism in ourselves or in another person, we benefit spiritually: we ascend a level. This ascent affects not only our head, our intellect and consciousness, but our whole body- all aspects of our life. In fact we ascend before we actually affect the other person: the very decision to help others affects us first.

Rebbe 8:2

Literally, this would be translated "when you raise the lamps". "Raising" a flame means holding the fire to the wick until it is burning steadily on its own. Spiritually, this means that when we "light the flame" of our own soul or the soul of another person -we should not just deliver some quick inspiration and then move on. We should remain near, nurturing the soul's flame until it becomes a steady and self-reliant glow.

